

слѣдъ малко врѣме, той се принуди, по заповѣдь на гръцката Патриаршія, да се дигни и отъ тамъ, да напусни сѣвсѣмъ Търново и Епархията му, и да си отиди въ Цариградъ; понеже Търновскитѣ граждани, заедно съ жителитѣ на Епархията, обѣха заявили на гръцката Патриаршія: „че тѣ вѣчь не щатъ да припознаватъ ни неж, ни Владицитѣ, които бы тя испратилѣ;“ и съобразно съ това имъ твърдо рѣшеніе: „тѣ не припознаватъ и испратенія по отпрѣди отъ неж тукъ Владиката Григорія.“ Това твърдо рѣшеніе впрочемъ на Търновскитѣ граждани се подкрѣпяше най усердно и най дѣятелно и отъ горѣказанитѣ дѣйци по Черковнія вопросъ въ Цариградъ. Взаимното слѣдователно, братското, искренното и патриотическото съгласіе между народъ-тъ и главнитѣ му дѣйци по Черковната духовна борба, и тукъ въ Търново и въ Цариградъ: — бѣше основния камень и могущественния двигателенъ лостъ, който, ако и при най усиленитѣ временни тогавашни обстоятелства, „всичко надви и сполучи за да се учреди независимата ни Черковна Иерархія подъ названіето: „Българска Екзархія“; и за пръви Български Екзархъ се избра и се назначи Антимъ I. Слѣдъ учрежденіето на Екзархията, назначи се за пръвъ Търновски Митрополитъ Иларионъ Стояновичъ отъ Елена бывши Макариуполски. — *Антимъ*

РОДНА БИБЛИОТЕКА-ТЪРНОВО

К Р А Й.

Д. Стояновичъ.

Забѣлжка. Като допълненіе на това ни твореніе ще наддадемъ скоро въ отдѣлна книжка: „Кратко обозрѣніе“ за историческитѣ събитія отъ 1879 год. до края на 1887 год. —